Оте море, що скелю мордує всліпу,
Ота скеля, щоб лобним орлові була,
той орел, що довбати людину забув,
та людина, що з'їла свого орла, —
будуть виправдані
чи прокляті?..

Море, де твої кораблі, можновладні красені?
Відступили, втонули, чи їх не було?..
День і ніч не вмовкає радіо,
густо виткане з настанов:
кинь зневіру, на втраті втрата;
мудрий відступ — передовсім;
А відчуєш: пора вмирати —
зброю іншому передаси.
Не вмирати!

Скеля Криму, а де ж твої дзоти?
Все розтрощено від роботи.
Від знемоги та від грізьби
кров тече з губи.

Не вмирати!

Орле, чкурнув до яких епох,
До яких легенд, насолод миттєвих?
Ти ж нині — єдино можливий мажорний вихід
і Бог
для однієї тисячі дев'ятсот сорока двох
безробітніх
і знехтуваних Прометеїв.
Не вмирати!

Я — людина, що з'їла свого орла,
мала смерть перед оком, а не прийняла.
Ви, батьки й матері,
ви, хати у солом'яній плахті, —
ви вжахніться —
поплачте.

Хай той плач, плачний плач, плач плачів,
буде вам за оздобу,
за хрещату сорочку, протягу навиліт —
на волі, на вітер.
Севастополь,
ми здаємо тебе, ми покотимо звідси на Волгу
(й за Волгу?), — не сміти!
Охни, леле, одначе не плач —
з мене доволі (До Волги?)...

С е в а с т о п о л ь...
по звуках, по літерках і кульових
цвьохках —
ім'ям коханої — живишся біля скроні.
До побачення, димно вежа моя висока!
До побачення, присмак любові та крові...
Не в м и р а т и...

Що це — сниться? —
зигзиця путивльська у ролі,
ген золотіє насічка
на шоломі слов'янського князя,
ген полки за полками, і стогін,
і місяць уповні,
і не див дибуляє —
це Матір Образа!.. Образа.
Це долі прощання, благання "прости", а воно
Непростиме,

воно докориме, мов чорне коріння — розпяття
Пристійне.
Здрастуй, Матір Образо… Уже і не знать,
Коли саме
гей та сплатять герої твої й комісари.
Прощай до часу…
(Як просто — пірнути в свої моря!)
Матір Образо і Помсто,
сивій, терпи убозтво —
тільки
НЕ
ПОМИРАЙ!